

Република Србија
КОМИСИЈА ЗА ЗАШТИТУ
КОНКУРЕНЦИЈЕ
Број: 4/0-02-762/11-23
Датум: 15.12.2011. године
Београд

Савет Комисије за заштиту конкуренције, на основу члана 33. став 1. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС”, број 79/05), поступајући у извршењу пресуде Управног суда број 17 У. 9887/10 од 29.06.2011. године, у поновном поступку, покренутом по захтеву Специјализованог произвођача опреме за борилачке спортове, ИПОН д.о.о. Инђија, са седиштем у Инђији, ул. Ф. Вишњића бр. 5, кога заступа законски заступник, директор Драгомир Миљковић, преко пуномоћника, адвоката Милана Ђурића из Београда, Булевар Војводе Мишића 25/II, против Привредног друштва за трговину ВМА Trading д.о.о. Београд, Светозара Папића бр. 3а, кога заступа законски заступник директор Бојан Радић, преко пуномоћника, адвоката Срђана Ђорђевића из Београда, Чубрина 10, и Карате федерације Србије, Кнез Михајлова бр. 7/III, Београд, кога заступа законски заступник, председник Славољуб Пипер, ради утврђивања да ли је Уговор закључен између Карате федерације Србије и Привредног друштва за трговину ВМА Trading д.о.о. Београд, дана 25.08.2006. године, у Београду, акт који за циљ и последицу има битно спречавање и нарушавање конкуренције на релевантном тржишту, на 61. седници одржаној 15.12.2011. године, донео је

РЕШЕЊЕ

1. УТВРЂУЈЕ СЕ да је одредба члана 4. Уговора закљученог између Карате федерације Србије, Кнез Михаилова бр. 7/III, Београд и Предузећа ВМА Trading д.о.о. из Београда, Светозара Папића бр. 3а, дана 25.08.2006. године, у Београду, забрањени споразум, који за циљ и последицу има битно спречавање и нарушавање конкуренције на тржишту продаје заштитне борилачке опреме - рукавица и штитника за потколенице и рис стопала, која носе ознаку „WKF Approved”, на територији Републике Србије.

2. НИШТАВ ЈЕ забрањени споразум из става 1. диспозитива решења.

3. ЗАБРАЊУЈЕ СЕ Карате федерацији Србије, Кнез Михаилова бр. 7/III, Београд и Предузећу ВМА Trading д.о.о. из Београда, Светозара Папића бр. 3а, свако будуће

поступање којим би могли нарушити конкуренцију на начин описан у ставу 1. диспозитива овог решења.

4. НАЛАЖЕ СЕ Карате федерацији Србије, Кнез Михајлова бр. 7/III, Београд, да на својој интернет страни објави да такмичари у борбама на такмичењима која организује Карате федерација Србије и која се налазе на њеном календару такмичења могу користити било коју марку заштитне опреме - рукавица и штитника за потколенице и рис стопала, која носи ознаку „WKF Approved”.

5. НАЛАЖЕ СЕ Карате федерацији Србије, Кнез Михајлова бр. 7/III, Београд, да доказ о извршењу налога из става 4. диспозитива овог решења достави Комисији за заштиту конкуренције у року од петнаест (15) дана од дана пријема решења.

6. УТВРЂУЈЕ СЕ да је Карате федерација Србије, Кнез Михајлова бр. 7/III, Београд, испунила налог из става 4. диспозитива решења на начин да је дана 21.07.2009. године поставила на својој интернет страни информацију да је 19.06.2009. године одржана 13. седница Управног одбора КФС и да је донета одлука под тачком 3. која гласи: „Такмичари на официјелним такмичењима могу носити сву заштитну опрему прописану од стране WKF са ознаком „WKF Approved”.

7. Ово решење се објављује у „Службеном гласнику РС”.

О б р а з л о ж е њ е

Комисији за заштиту конкуренције, дана 03.03.2008. године, Специјализовани произвођач опреме за борилачке спортове, ИПОН д.о.о. Инђија (у даљем тексту: Ипон) доставио је захтев за испитивање „монопола” насталог закључивањем и применом Уговора између Карате федерације Србије (у даљем тексту: КФС) и Предузећа ВМА Trading д.о.о. из Београда (у даљем тексту: ВМА), дана 25.08.2006. године, у Београду, на период од пет (5) година (у даљем тексту: Уговор).

Уз захтев је достављена и копија Уговора, из чијих одредби произлази да је КФС преузео обавезу да донесе пропис којим ће бити уведена обавеза да на свим такмичењима, која организује КФС и која се налазе на његовом календару такмичења, такмичари у борбама могу користити искључиво рукавице и штитнике за потколенице и рис марке „adidas” са ознаком „WKF Approved”, као и да омогући ВМА да на свим такмичењима, чији је КФС организатор, поставља штандове за продају борилачке опреме без накнаде.

Из поднетог захтева Ипон и одредби Уговора произашла је основана сумња да наведени Уговор за циљ и последицу има битно спречавање и нарушавање конкуренције у смислу члана 7. тада важећег Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС”, број 79/05, у даљем тексту: Закон). На основу члана 58. став 1. Закона, овлашћени орган, председник Савета Комисије за заштиту

конкуренције је донео закључак о покретању поступка од 14.03.2008. године. На закључак је жалбу уложио БМА, која је одбијена решењем Савета Комисије од 09.04.2008. године.

На основу спроведеног поступка Савет Комисије је донео решење од 08.05.2009. године, чијим ставом 1. диспозитива је утврђено да је одредба члана 4. предметног Уговора акт који за циљ и последицу има битно спречавање и нарушавање конкуренције на тржишту продаје заштитне борилачке опреме (рукавица и штитника за потколенице и рис стопала, одобрене од Светске карате федерације), на територији Републике Србије, односно забрањени споразум у смислу члана 7. Закона. Ставом 2. диспозитива решења је утврђено да је предметна одредба Уговора ништава по самом Закону а ставом 3. је наложено КФС да на својој веб страници и у најмање једном дневном листу, који излази на територији Републике Србије, објави да такмичари у борбама на такмичењима која организује КФС и која се налазе на његовом календару такмичења могу користити било коју марку заштитне опреме - рукавица и штитника за потколенице и рис стопала, која носи ознаку „WKF Approved”, док је ставом 4. наложено КФС да достави доказ о извршеном налогу у року од тридесет (30) дана од пријема решења.

Пресудом Управног суда број 17 У. 9887/10 од 29.06.2011. године уважена је тужба БМА и поништено је решење Комисије. У образложењу је наведено да је при доношењу оспореног решење учињена битна повреда одредби члана 9. Закона о општем управном поступку у вези члана 52. став 1. Закона о општем управном поступку, јер на усмену расправу, одржану 23.01.2009. године, није позван пуномоћник БМА, па се законски заступник БМА није упустио у расправљање без присуства свог пуномоћника а тужени није оценио да ли има процесних услова за одржавање усмене расправе.

Поступајући по примедбама суда у поновном поступку одржана је усмена расправа дана 07.11.2011. године, у одсутности уредно позваних странака и то: БМА и КФС и пуномоћника БМА и Ипона.

На основу оцене Уговора и друге достављене документације и изјашњења, изведених процесних радњи и других расположивих доказа, Савет Комисије је одлучио као у диспозитиву решења, што се образлаже у даљем тексту.

Из предметног Уговора је утврђено да се чланом 1. Уговора БМА обавезао да ће на име донаторства сваке године, у току трајања Уговора, поклонити КФС одређену количину карате опреме и то: 30 пари карате рукавица, 42 појаса, 5 штитника за груди, 15 кимона за борбе, 6 кимона за карате, 30 пари штитника за потколенице и 15 штитника за зубе. У члану 2. БМА се обавезао да ће од продатих производа марке „adidas” исплатити КФС донацију у висини од 12% од малопродајне цене за карате рукавице и 10% од малопродајне цене за карате штитнике за потколеницу и рис стопала.

КФС се чланом 3. Уговора обавезао да ће сви репрезентативци, на свим домаћим и међународним такмичењима наступати искључиво у опреми марке „adidas”, као и да за време трајања Уговора, репрезентативци на другим такмичењима не могу да користе опрему других произвођача.

Чланом 4. Уговора КФС је преузео обавезу да донесе пропис којим ће бити уведена обавеза да на свим такмичењима, која организује КФС и која се налазе на његовом календару такмичења, такмичари у борбама могу користити искључиво рукавице и штитнике за потколенице и рис марке „adidas” са ознаком „WKF Approved”. Као обезбеђење да ће извршити ову обавезу, чланом 5. Уговора КФС се обавезао да БМА уплати краткорочни пласман средстава за сваку набавку борилачке опреме из члана 4. Уговора у висини укупног збира који је БМА дужан да исплати КФС за укупну количину наручене робе, за чије наручивање је КФС дала сагласност и исти исплати по утврђеној динамици. Такође, БМА се обавезује да врати ова средства из малопродајне цене продате опреме по утврђеној динамици, с тим што се обавеза враћања краткорочног пласмана средстава везује само за случај да КФС донесе пропис о обавези ношења заштитне опреме марке „adidas” са ознаком „WKF Approved”.

У члану 6. Уговора, КФС се обавезао да омогући БМА да на свим такмичењима, чији је КФС организатор, поставља штандове за продају борилачке опреме без накнаде. Према члану 7. Уговора, КФС је дужан да на свим медијским акцијама КФС (радио и тв, штампа, интернет), рекламним просторима на такмичењима и у штампаним материјалима, проспектима и каталозима КФС истакне лого „adidas” и БМА - званични снабдевач Карате федерације Србије, да обезбеди ексклузивно право БМА да користи групне фотографије репрезентације у рекламирању својих производа и лого „adidas” и БМА - званични снабдева Карате федерације Србије и да неће рекламирати или давати право на рекламирање никаквој спортој опреми која је идентична или слична опреми којом је снабдева БМА.

Чланом 8. Уговора утврђено је трајање Уговора од пет година од његовог ступања на снагу.

Из Уговора о пословно техничкој сарадњи, који је закључен дана 30.08.2004. године, под бројем 453-02, између Карате савеза Србије и Црне Горе и предузећа БМА Trading д.о.о. Београд, утврђено је да је у члану 2. прописано да ће тим уговором бити обухваћени следећи сегменти: дефинисање услова под којима БМА Trading добија ексклузивно право дистрибуције опреме за карате спорт марке „adidas” за простор Србије и Црне Горе; заједнички наступ у набавци и дистрибуцији опреме за карате спорт у Србији и Црној Гори, дефинисање услова о спонзорству, итд.

Из извода одлуке Управног одбора КФС од 01.09.2006. године, утврђено је да је Управни одбор КФС одлучио да официјелни заступник спортске опреме за Србију буде Бојан Радић, заступник фирме Адидас и да је КФС потписник уговора за Адидас опрему по донетој одлуци.

Из дописа КФС за Првенство Србије за полетарце и наде, који се одржава 28.04.2007. године, утврђено је да садржи напомену да је обавезна заштитна опрема марке „adidas” „WKF Approved”, са печатом КФС.

Из дописа Карате савеза Војводине упућеног карате клубовима, члановима Карате савеза Војводине за КУП Војводине за полетарце, млађе и старије пионире и наде, који се одржава 13.10.2007. године, утврђено је да садржи напомену да су такмичари у борбама обавезни да носе заштитну опрему марке „adidas” „WKF Approved”, са печатом КФС.

Из дописа КФС за КУП Србије 2007. за полетарце, пионире и наде, који се одржава 28.10.2007. године, утврђено је да садржи напомену да сва заштитна опрема мора бити марке „adidas” „WKF Approved”, са додатном ознаком КФС.

Из дописа Карате савеза Војводине упућеног карате клубовима, члановима Карате савеза Војводине за Школско првенство Војводине (такмичење основних и средњих школа), које се одржава 10.11.2007. године, утврђено је да садржи напомену да су такмичари у борбама обавезни да носе заштитну опрему марке „adidas” „WKF Approved”, са печатом КФС;

Из дописа Карате савеза Војводине упућеног карате клубовима ЗОНЕ СРЕМ за Првенство зоне СРЕМ, које се одржава 29.03.2008. године утврђено је да садржи напомену да су такмичари у борбама обавезни да носе заштитну опрему марке „adidas” „WKF Approved”, са печатом КФС.

Из Такмичарског правилника КФС из септембра 2007. године утврђено је да је чланом 55. под називом „Заштитна опрема” прописано да такмичари морају имати заштитну опрему предвиђену Правилником о борењу и суђењу Светске карате федерације и КФС.

Из Правилника Светске карате федерације (у даљем тексту: WKF) је утврђено да је у члану 2. тачка 8) прописана обавезна заштитна опрема и то: рукавице одобрене од WKF, гумени штитници за зубе, женски штитници за груди одобрени од WKF, штитници за потколенице одобрени од WKF и штитници за рис стопала одобрени од WKF. У тачки 12) је прописано да је дужност судије да провери пре сваког меча или борбе да такмичари носе одобрену заштитну опрему (у случају континенталних, међународних или националних првенства, опрема која је одобрена од WKF се мора одобрити и не може се забранити).

На усменој расправи одржаној 07.11.2011. године, у одсуству уредно позваних странака БМА и КФС и пуномоћника утврђено је да су све три странке уредно позване, позивом за саслушање странке, али да на расправу нису приступили законски заступник БМА, Бојан Радић, који није оправдао изостанак и законски заступник КФС, председник Славољуб Пипер, који је путем факса од 07.11.2011. године обавестио Комисију да због раније преузетих неодложних обавеза ван Београда није у могућности да присуствује расправи. На расправу није приступио

ни пуномоћник БМА, адвокат Срђан Ђорђевић, који је поднеском од 24.10.2011. обавестио Комисију да је спречен да приступи због раније заказаног суђења, и предложио је да се усмена расправа закаже за други дан.

О раније преузетим обавезама, председник КФС је могао да обавести Комисију раније а не на сам дан одржавања расправе. Што се тиче заузетости пуномоћника странке, та чињеница није и не може бити оправдан разлог за одлагање усмене расправе, јер је постојала могућност обезбеђивања замене, због чега нису били испуњени услови за поновно одржавање расправе, са чиме је пуномоћник БМА упознат достављањем Обавештења о битним чињеницама утврђеним у поновном поступку и позива на изјашњење од 24.11.2011. године. У ставу 1. достављеног пуномоћја од 21.03. 2008. године, за заступање су овлашћени Љубомир Ђорђевић и Срђан Ђорђевић, адвокати из Београда, Чубрина бр. 10, а у ставу 2. је наведено да у овом поступку адвокате могу замењивати адвокатски приправници на вежби у њиховим канцеларијама. Из изнетог произлази да у конкретном случају заузетост једног адвоката не значи и немогућност другог адвоката да приступи расправи.

Из саслушања странке на усменој расправи, Драгомира Миљковића, утврђено је да су и други произвођачи заштитне опреме имали лиценцу за производњу заштитне опреме „WKF Approved”; да последњих неколико година БМА производи сопствену линију заштитне опреме која се користи на свим официјелним и свим осталим такмичењима, иако такође нема сертификат „WKF Approved” и да након доношења решења Комисије из 2009. године, на позивима за регионална такмичења више није писало да је обавезна заштитна опрема „adidas”.

У циљу утврђивања релевантног тржишта, Савет Комисије је применио Уредбу о критеријумима за одређивање релевантног тржишта („Службени гласник РС” број 94/05, у даљем тексту: Уредба). Имајући у виду члан 2. Уредбе, предмет и сврху предметног Уговора, утврђено је да се, у конкретном случају, тест малог, али значајног и трајног повећања цена релевантног производа у питању заштитне карате опреме – рукавица и штитника за потколеницу и рис стопала, не може применити. Наиме, структуру тржишта продаје рукавица и штитника за потколеницу и рис стопала, која није „WKF Approved”, чине наведени производи домаће производње и увозни производи. Један од домаћих произвођача заштитне опреме, рукавица и штитника за потколеницу и рис стопала јесте и подносилац захтева, друштво Ипон, али су на тржишту Републике Србије присутни и други домаћи произвођачи заштитне опреме, као што је Спорт-монтекс Горњи Милановац. Такође, на тржишту продаје заштитне борилачке опреме присутна је заштитна опрема из увоза која се продаје по спортским радњама као што су нпр. Макс спорт, Треф и друге. У овим радњама се може наћи заштитна борилачка опрема различитих произвођача који имају ознаку произвођача марке „Pride” коју увози друштво Pride sport д.о.о. Београд али и других произвођача опреме.

Поред наведене заштитне опреме постоји и заштитна опрема - рукавице и штитници за потколеницу и рис стопала, са ознаком „WKF Approved”.

У конкретном случају, а због примене уговорне обавезе о искључивој примени заштитне опреме „WKF Approved” за одређени број такмичења, заштитна опрема различитих произвођача који немају ознаку „WKF Approved” није замењива са заштитном опремом произвођача који ту ознаку имају. Дакле, две наведене врсте заштитне опреме, иако имају исту намену, нису међусобно замењиве са становишта одређеног броја такмичара, из ког разлога није применљив тест малог, али значајног и трајног повећања цена заштитне карате опреме - рукавица и штитника за потколеницу и рис стопала, која носи ознаку „WKF Approved”.

На основу изнетог, као релевантно тржиште производа утврђено је тржиште продаје заштитне борилачке опреме - рукавица и штитника за потколеницу и рис стопала која носи ознаку „WKF Approved”, а као релевантно географско тржиште утврђено је тржиште Републике Србије, на којем владају исти услови конкуренције.

Савет Комисије је оценом свих изведених доказа утврдио следеће одлучне чињенице, на којој је засновао одлуку као у диспозитиву.

Чланом 4. Уговора од 25.08.2006. године КФС обезбеђено је да такмичари на такмичењима која организује КФС и која се налазе на његовом календару у борбама користе искључиво рукавице и штитнике за потколенице и рис марке „adidas” са ознаком „WKF Approved”, као и да на свим такмичењима, чији је КФС организатор, БМА има право да поставља штандове за продају борилачке опреме без накнаде.

Примена одредбе члана 4. Уговора у пракси је обезбеђена кроз достављање дописа карате клубовима у којима је истакнута напомена да је обавезна заштитна опрема марке „adidas” која носи ознаку „WKF Approved”.

Такмичарским правилником КФС (септембар 2007. године), који је и данас на снази, није прописана обавеза ношења заштитне опреме марке „adidas”. Правилник Светске карате федерације обавезује на ношење заштитне опреме која носи ознаку „WKF Approved” али без навођења посебне марке или марки. Према подацима са интернет странице Светске карате федерације утврђено је да заштитна опрема марке „adidas”, „arawaza”, „tokaido”, „hayashi” и „smai” носи ознаку „WKF Approved”.

На основу изнетих одлучних чињеница, Савет Комисије налази да члан 4. Уговора, по самој својој природи, очигледно има утицаја на конкуренцију на тржишту продаје заштитне опреме са ознаком „WKF Approved” из разлога што би такмичари морали и могли да имају избор између пет врста робних марки заштитне опреме које носе ознаку „WKF Approved”. Чињеница да у време закључења Уговора у Србији није било заступника друге заштитне опреме „WKF Approved”, осим заступника Адидаса (БМА), коју је истакао БМА у поднеску од 31.3.2008. године, није оправдан разлог да се спрече клубови и такмичари да набаве заштитну опрему друге марке са ознаком „WKF Approved”, која ће се користити на одређеним такмичењима, нпр. путем интернета. Аргумент да једино произвођач заштитне

опреме марке „adidas” има заступника у нашој земљи, посебно потврђује чињеницу да није оправдано експлицитно увођење обавезе за коришћењем одређене марке, будући да би се клубови и такмичари свакако најчешће опредељивали управо за ту марку опреме, јер званично нема друге. Међутим, Савет Комисије налази да се предметним Уговором утиче на структуру тржишта продаје заштитне борилачке опреме, јер се одвраћају други потенцијални конкуренти да уђу на тржиште као заступници друге опреме која носи ознаку „WKF Approved”, те је на тај начин створена баријера за улазак нових конкурената. Наиме, трошак који би потенцијални конкуренти имали код добијања сертификата „WKF Approved” (а који износи око 40.000 евра, како је истакао Ипон у поднеску од 12.05.2008. године) не би могао брзо да се врати, с обзиром на рок трајања Уговора, због чега је приступ тржишту нових конкурената за време примене Уговора, био потпуно онемогућен. Једино у условима конкуренције потрошачи би могли да очекују погодности као што су ниже цене, квалитетнији производи и сл., што у конкретном случају није омогућено. Дакле, такмичари немају никакав избор и вероватно је да ће купити „adidas” заштитну опрему, посебно из разлога што им је лако доступна, јер се може набавити и на такмичењима која организује КФС и која се налазе на његовом календару такмичења, на којима БМА без накнаде поставља своје штандове за продају опреме.

Савет Комисије је утврдио да наводи КФС из поднеска од 21.03.2008. године и наводи БМА из поднеска од 28.03.2008. године о томе да је циљ Уговора заштита такмичара од повреда и да није било друге заштитне опреме која је испуњавала стандард „WKF Approved”, нису основани, с обзиром на то да се заштита такмичара од повреда може постићи и коришћењем заштитне опреме било које друге марке која има ознаку „WKF Approved”, а не само марке „adidas”. Наводи БМА из поднеска од 31.03.2008. године о пракси у другим спортовима, према којима се одређују две или три робне марке заштитне опреме које су израђене по стандардима светске федерације за тај спорт, посебно потврђују да нема оправдања да се такмичари обавезу да користе опрему само једног одређеног произвођача.

С обзиром на изнето, предметни Уговор а посебно одредба члана 4. Уговора оцењена је у смислу члана 7. став. 1. и 2. тачка 2) Закона. Тим чланом је прописано да су забрањени и ништави акти који за циљ или последицу имају или могу имати битно спречавање, ограничавање или нарушавање конкуренције на релевантном тржишту, који могу бити: споразуми, уговори, поједине одредбе уговора, изричитих или прећутних договори, усаглашене праксе, одлуке удружења учесника на тржишту и који се заједнички називају споразуми. У ставу 2. је прописано који су споразуми нарочито забрањени и ништави. Међу њима су споразуми којима се ограничава или контролише тржиште, а у конкретном случају релевантно тржиште је ограничено на производ једне робне марке. И циљ и последица овог акта јасно су идентификоване и огледају се у спречавању приступа за потенцијалне конкуренте и онемогућавању такмичара да изабере заштитну опрему која испуњава одређени стандард.

Применом члана 2. став 2. Закона, Савет Комисије је утврдио да је предметни Уговор, односно одредба члана 4. Уговора имала за циљ и последицу битно спречавање и нарушавање конкуренције. Да ли је конкуренције спречена или нарушена у битном делу процењује се у зависности од конкретног случаја и то: према: степену и динамици промена у структури релевантног тржишта; ограничењима и могућностима равноправног приступа тржишту нових конкурената; разлозима за напуштање тржишта од стране постојећих конкурената; променама којима се ограничава могућност снабдевања тржишта, степену погодности насталих за потрошаче и другим околностима од утицаја на повреду конкуренције. Очигледна природа наведене одредбе Уговора потврђује да до промена у структури релевантног тржишта не може да дође све док траје Уговор. Што се тиче приступа тржишту нових конкурената, исти је онемогућен. О степену погодности за потрошаче се такође не може говорити, с обзиром на то да потрошачи - такмичари немају могућност избора између пет марки заштитне опреме које носе ознаку „WKF Approved”. Из тог разлога се потврђује општа претпоставка да у одсуству конкуренције потрошач плаћа за производ више него што је потребно и најчешће не добија квалитет који би желео.

У смислу члана 133. Закона о општем управном поступку, о утврђеном чињеничном стању у поновном поступку странке су обавештене достављањем Обавештења о битним чињеницама утврђеним у поступку (у даљем тексту: Обавештење) од 24.11.2011. године и позивом на изјашњење.

На Обавештење су одговорили: БМА, преко пуномоћника, адвоката Срђана Ђорђевића, достављајући поднесак бр. 4/0-02-762/2011-22 од 06.12.2011. године и Ипон, поднеском 4/0-02-762/2011-23 од 06.12.2011. године.

Ипон је навео да није тачан навод КФС из поднеска од 21.03.2008. године да такмичења на којима је обавезно ношење опреме марке „адидас” представља 30% свих карате такмичења, већ сматра да представља 90% свих карате такмичења, с обзиром на то да у систему нису обухваћени само локални турнири, који су занемарујући. Истакао је да је већ четири године заступник и дистрибутер марке Токаидо; да је јасно и недвосмислено према Правилнику Светске карате федерације дефинисано да се такмичарима у заштитној опреми било које марке која је „WKF Approved” не може ускратити право да наступају и да је КФС, тек 21.07.2009. године, објавио информацију да је на 13. седници од 09.06.2009. године донео одлуку да „такмичари на официјелним такмичењима могу носити сву заштитну опрему прописану од стране WKF са ознаком „WKF Approved”.

У поднеску БМА је изнето да такмичења КФС у карате борбама не могу бити тржиште у конкретном случају, јер је тржиште место на којем се срећу понуда и тржања, да предметни уговор није уговор између дистрибутера и ланца продавница робе, на основу којег се ланац продавница обавезује да продаје само робу марке адидас, да треба имати у виду да се ради о потрошној роби која се највише троши на тренинзима а не на такмичењима, да има много више рекреативаца него професионалаца који користе заштитну опрему и да је за време трајања Уговора

подносилац захтева почео да увози и продаје заштитну опрему марке Токаидо. Закључио је наводе да из изнетог произлази да није дошло до битног ограничавања и спречавања конкуренције.

Што се тиче навода Ипон, констатовано је да је углавном поновио чињенице изнете приликом саслушања на усменој расправи одржаној 07.11.2011. године. Наводи о броју такмичења на којима је обавезно ношење заштитне опреме „адиас“, не мењају чињенично стање, будући да је у конкретном случају утврђено релевантно тржиште као тржиште продаје заштитне опреме која носи ознаку „WKF Approved“. На овом тржишту, продаја је омогућена само једном учеснику на тржишту, који продаје опрему „адиас“. Одредбе Уговора поспешују продају ове опреме од стране БМА и кад су у питању тренинзи и такмичења на којима није обавезна ова опрема, из разлога што је ова опрема најдоступнија, јер БМА без накнаде поставља своје штандове за продају борилачке опреме на такмичењима КФС и све рекламне активности од стране КФС су усмерене на промовисање заштитне опреме марке „адиас“.

На овај начин је одговорено и на наводе БМА, и констатовано је да је погрешно изведен закључак да није дошло до битног ограничавања и спречавања конкуренције због чињенице да је за време трајања Уговора подносилац захтева почео да увози и продаје заштитну опрему марке Токаидо. Наиме, предметни Уговор је закључен у августу 2006. године, поступак је покренут по захтеву Ипона у марту 2008. године а КФС је након доношења решења Комисије, објавио у јулу 2009. године информацију да такмичари могу носити сву заштитну опрему са ознаком „WKF Approved“ из чега произлази да је укидање обавезе ношења заштитне опреме само једне марке омогућило отварање тржишта и улазак нових конкурената, што је и био циљ поступка. Коначно, очигледно је колико је због постојања Уговора било онемогућено пронаћи тржиште за продају опреме друге марке која носи ознаку „WKF Approved“.

Имајући у виду изнето, у складу са чланом 8. став 1. Закона, Савет Комисије је утврдио повреду из члана 7. став 1. и 2. тачка 2) Закона, те је одлучио као у ставу 1. диспозитива.

На основу члана 7. став 2. Закона, овим решењем као појединачним актом генерална ништавост по самом закону прецизирана је на начин да је забрањена одредба Уговора проглашена ништавом и одлучено је као у ставу 2. диспозитива решења.

С обзиром на одредбе члана 8. став 2. Закона, којим је прописано да се истим решењем могу одредити мере које су дужни да предузму учесници у споразуму а којима се омогућује успостављање конкуренције на релевантном тржишту и отклањање штетних последица забрањеног споразума, одлучено је као у ставу 3. и 4. диспозитива.

Прегледом интернет странице КФС утврђено је да је дана 21.07.2009. године постављена информација да је 19.06.2009. године одржана 13. седница УО КФС и да је донета одлука да такмичари на официјелним такмичењима могу носити сву заштитну опрему прописану од стране WKF са ознаком „WKF Approved”.

Из тог разлога, Савет Комисије је у ставу 6. диспозитива решења констатовао да је налог из става 4. диспозитива извршен.

У конкретној управној ствари одлука је донета уз поштовање начела законитости а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка и у границама овлашћења, у складу са циљем у коме је овлашћење дато. Чланом 1. Закона прописано је да је циљ заштите конкуренције на тржишту у обезбеђивању равноправности учесника на тржишту а у циљу подстицања економске ефикасности и остваривања економског благостања друштва у целини, нарочито потрошача. Утврђено чињенично стање упућује на решење какво је дато у диспозитиву, због чега је одлучено као у диспозитиву.

Поука о правном леку:

Ово решење је коначно у управном поступку.

Против овог решења није дозвољена жалба, али се може покренути управни спор тужбом која се подноси Управном суду, у року од 30 дана од дана пријема решења.

Председајући Савета,

Весна Јанковић, ПРЕДСЕДНИК КОМИСИЈЕ